

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Ус 10/2021
27.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Цакула, председника већа, Звездане Лутовац и Јасмине Стаменковић, чланова већа, са саветником Љиљаном Петровић, као записничарем, решавајући сукоб надлежности између Управног суда и Основног суда у Бујановцу, у спору по тужби АА из ..., ради поништаја решења о раскиду уговора начелника Општинске управе општине Бујановац, број ...-.../...-...-... од 07.09.2020. године, у предмету раскида уговора о уређивању међусобних односа у реализацији програма стручне праксе, решавајући у нејавној седници већа одржаној дана 27.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овој правној ствари **СТВАРНО И МЕСНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Основни суд у Бујановцу.

Образложење

Основни суд у Бујановцу је Врховном касационом суду поднео захтев за решавање сукоба надлежности са Управним судом, који се решењем У 18014/20 од 17.12.2020. године, огласио стварно ненадлежним за одлучивање по тужби тужиле АА из ... поднете ради поништаја решења о раскиду уговора начелника Општинске управе општине Бујановац, бр. ...-.../...-...-... од 07.09.2020. године, којим решењем се, ставом I диспозитива, раскида уговор о уређивању међусобних односа у реализацији Програма стручне праксе у 2019/2020 години, број ...-.../...-...-... од 26.02.2020. године, закључен између Општине Бујановац и Основног јавног тужилаштва Врање, Одељење у Бујановцу, ставом II диспозитива, одређено је да се раскидом овог уговора обавезује директор да раскине уговоре са ангажованим лицима на стручној пракси за 2019/2020 годину и да Општинска управа Бујановац измири новчане обавезе послодаваца ако послодавац има обавезе према ангажованим лицима стручне праксе за 2019/2020 годину и ставом III диспозитива одлучено је да ово решење ступа на снагу даном доношења и да ће бити објављено на званичном сајту Општине Бујановац, а да ће се примењивати од 28.08.2020. године.

Решавајући настали сукоб надлежности у смислу одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС" 116/08, 104/09,101/10,31/11,78/11 (други закон),101/11,101/13,40/15 (други закон), 106/15,13/16,108/16,113/17,65/18-УС,87/18,88/18-УС), Врховни касациони суд налази да је за поступање по тужби у овој правној ствари надлежан Основни суд у Бујановцу.

Одредбама члана 22. Закона о уређењу судова прописано је: да основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима ако за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан неки други суд (став 2); да основни суд у првом степену суди у стамбеним споровима; споровима поводом заснивања, постојања и престанка радног односа; о правима, обавезама и одговорностима из радног односа; о накнади штете коју запослени претрпи на раду или у вези са радом; споровима поводом задовољавања стамбених потреба на основу рада (став 3).

Одредбом члана 29. став 1. Закона о уређењу судова прописано је да Управни суд суди у управним споровима.

Одредбама члана 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 111/09) прописано је: да у управном спору суд одлучује о законитости коначних управних аката, осим оних у погледу којих је предвиђена другачија судска заштита (став 1); да у управном спору суд одлучује и о законитости коначних појединачних аката којима се решава о праву, обавези или на закону заснованом интересу, у погледу којих у одређеном случају законом није предвиђена другачија судска заштита (став 2); да суд у управном спору одлучује и о законитости других коначних појединачних аката када је то законом предвиђено (став 3). Одредбом члана 4. истог закона прописано је да управни акт, у смислу овог закона, јесте појединачни правни акт којим надлежни орган, непосредном применом прописа, решава о одређеном праву или обавези физичког или правног лица, односно друге странке у управној ствари. Одредбом члана 5. Закона о управним споровима прописано је да управна ствар, у смислу овог закона, јесте појединачна неспорна ситуација од јавног интереса у којој непосредно из правних прописа произилази потреба да се будуће понашање странке ауторитативно правно одреди.

Одредбама Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ бр. 18/16, 95/18) прописано је: да је управни уговор двострано обавезан писани акт који, када је то посебним законом одређено, закључују орган и странка и којим се ствара, мења или укида правни однос у управној ствари (члан 22. став 1); да орган раскида управни уговор решењем у коме изричито наводи и јасно образлаже разлоге за раскид (члан 24. став 2).

Према одредби члана 1. Закона о парничном поступку овим законом уређују се правила поступка за пружање судске правне заштите по којима се поступа и одлучује у парницама за решавање спорова насталих поводом повреде права личности и спорова из породичних, радних, привредних, имовинскоправних и других грађанскоправних односа, осим спорова за које је посебним законом прописана друга врста поступка.

Одредбом члана 201. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14, 13/17, 113/17, 95/18) прописано је да уговор о стручном оспособљавању може да се закључи, ради обављања приправничког стажа, односно полагања стручног испита, кад је то законом, односно правилником предвиђено као посебан услов за самосталан рад у струци (став 1); да послодавац може лицу на стручном оспособљавању или усавршавању да обезбеди новчану накнаду или друга права у складу са законом, општим актом или уговором о стручном оспособљавању и усавршавању (став 3).

Из цитираних одредби Закона о општем управном поступку произилази да је управни уговор у смислу овог закона само онај уговор који закључе орган и странка, који је посебним законом предвиђен као управни уговор и којим се ствара, мења или укида правни однос у управној ствари, а не у некој другој правној ствари. Следом наведеног правни карактер решења из цитираног члана 24. став 2. Закона о општем управном поступку има решење којим орган раскида управни уговор. Стога решење којим орган раскида уговор закључен са странком који по свом правном карактеру није управни уговор, не представља решење из члана 24. став 2. Закона о општем управном поступку, из ког разлога такво решење није управни акт из члана 3. став 1. и чл. 4. и 5. Закона о управним споровима о чијој законитости се одлучује у управном спору.

Имајући у виду све наведено, Врховни касациони суд налази да решење начелника Општинске управе општине Бујановац од 07.09.2020. године, којим се раскида уговор о уређивању међусобних односа у реализацији програма стручне праксе у 2019/2020 години од 26.02.2020. године, закључен између Општине Бујановац и Основног јавног тужилаштва у Врању, Одељење у Бујановцу, није решење из члана 24. став 2. Закона о општем управном поступку о раскиду управног уговора. Стога оспорено решење није управни акт из члана 3. став 1. и чл. 4. и 5. Закона о управним споровима о чијој законитости се одлучује у управном спору, из ког разлога за поступање по тужби у овој правној ствари није надлежан Управни суд. Ово због тога што се уговором, који орган раскида у форми оспореног решења, који је закључен између Општине Бујановац и Основног јавног тужилаштва у Врању, Одељење у Бујановцу (на основу ког уговора је, према наводима тужбе, тужила закључила уговор са Основним јавним тужилаштвом у Врању, Одељење у Бујановцу о стручном оспособљавању), не уређује правни однос у каквој управној ствари, већ правни однос у радноправној ствари, те се не ради о управном уговору из члана 22. став 1. Закона о општем управном поступку.

С обзиром да је предмет тужбеног захтева поништај решења начелника Општинске управе општине Бујановац којим се уређује правни однос у радноправној ствари, а не управни уговор, Врховни касациони суд налази да је за поступање по тужби у овој правној ствари, у складу са цитираним одредбама члана 1. Закона о парничном поступку и члана 22. став 3. Закона о уређењу судова, надлежан основни суд и то Основни суд у Бујановцу на основу одредбе члана 3. став 1. тачка 10) Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава („Службени гласник РС“ број 101/13).

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова, решио као у диспозитиву овог решења.

РЕШЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 27.12.2021. године, Ус 10/2021

Записничар,
Љиљана Петровић, с.р.

Председник већа – судија,
Гордана Џакула, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић